

Súd: Okresný súd Bratislava I
Spisová značka: 36Cb/103/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120289356
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Antónia Bednarčík
ECLI: ECLI:SK:OSBA1:2021:6120289356.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava I v Bratislave sudkyňou JUDr. Antóniou Bednarčík v právnej veci žalobcu: CityRent, s.r.o., so sídlom Ľubochnianska 4, 831 04 Bratislava - mestská časť Nové Mesto, IČO: 50 713 477, zast.: JUDr. Andrej Gara, advokát, Štefánikova 14, 811 05 Bratislava, proti žalovanému: KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom Štefanovičova 4, 816 23 Bratislava, IČO: 00 585 441, zast. JUDr. Felixom Neupauerom, advokátom, Advokátska kancelária FELIX NEUPAUER & PARTNERS, so sídlom Dvořákovo nábrežie 8/A, 811 02 Bratislava, v konaní o zaplatenie 462 eur s príslušenstvom,

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi

sumu 462 eur,
a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Súd v prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a.

III. Súd p r i z n á v a žalobcovi nárok na náhradu trov konania súdu prvej inštancie vo výške 100 % voči žalovanému, pričom o výške náhrady trov konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou doručenou Okresnému súdu Banská Bystrica domáhal proti žalovanému zaplatenia sumy 462 eur spolu s príslušenstvom a náhradu trov konania. Žalobu odôvodnil tým, že dňa 03.04.2018 mal právny predchodca žalobcu, pán Juraj Harb, narodený 11.07.1980, trvale bytom Znievská 3037/28, 851 06 Bratislava (ďalej len „právny predchodca“) dopravnú nehodu, pri ktorej došlo k poškodeniu motorového vozidla značky RENAULT - NEW LAGUNA SPORTTOUR, EČV: C Nakoľko právny predchodca žalobcu mal poškodené motorové vozidlo, dočasne si na základe Zmluvy o prenájme motorového vozidla zo dňa 06.04.2018 prenajal motorové vozidlo zn. OPEL Astra 1.4 Enjoy Combi, EČV: C (ďalej aj „náhradné vozidlo“) od žalobcu. Dňa 23.04.2018 žalobca vystavil právnenmu predchodcovi faktúru č. 1-180034 na sumu 702 eur s dátumom splatnosti dňa 05.05.2018 za nájom náhradného vozidla. Faktúra bola zaslaná žalovanému na zaplatenie. Listom zo dňa 25.04.2018 označeným ako „Oznámenie o poistnom plnení“, žalovaný oznámil, že dňa 24.04.2018 ukončil šetrenie poistnej udalosti a uhradil sumu vo výške 240 eur. Do dnešného dňa nebola zaplatená zvyšná časť dlžnej sumy z faktúry vo výške 462 eur z dôvodu krátenia poistnej sumy. Právny predchodca žalobcu si uplatňoval škodu voči žalovanému, vzhľadom na § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov v rozhodnom znení (ďalej ako „zákon o PZP“). Nakoľko právnenmu predchodcovi

ako poškodenému z dopravnej nehody vznikla podľa § 4 ods. 2 písm. b) PZP zničením škoda, žalovaný ako poisťovateľ vinníka dopravnej nehody bol povinný uhradiť vzniknutú škodu právnomu predchodcovi žalobcu, tj. poškodenému dopravnej nehody. Žalovaný bezdôvodne krátil náhradu vzniknutej škody, keď uhradil iba čiastočne faktúru za prenájom motorového vozidla. Krátenie poistného plnenia je nedôvodné. Právny predchodca žalobcu si náhradné vozidlo požičal iba na nevyhnutné obdobie, kedy sa jeho poškodené motorové vozidlo nachádzalo v servise a nemohol ho užívať v dôsledku spôsobenej škody. Vozidlo, ktoré mu bolo zapožičané bolo z takej istej kategórie ako jeho motorové vozidlo. Zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 16.04.2020 právny predchodca žalobcu ako postupca postúpil na žalobcu ako postupníka pohľadávku v celkovej hodnote 462 eur, vrátane príslušenstva, práv a zabezpečení ako nárok na náhradu škody, vzniknutej poškodením motorového vozidla právneho predchodcu. Postupca oznámením o postúpení pohľadávky zo dňa 17.04.2020 oznámil postúpenie pohľadávky žalovanému. Žalobca výzvou zo dňa 17.04.2020 vyzval žalovaného na úhradu dlžnej sumy. Celková dlžná suma, ktorú žalovaný do dnešného dňa žalobcovi neuhradil predstavuje sumu 462 eur, čo do istiny. Nakoľko je žalovaný v omeškaní so zaplatením dlžnej sumy, žalobca má preto v súlade s § 517 ods. 2 OZ nárok na úrok z omeškania v sadzbe 5 % ročne od 10.05.2018 do zaplatenia.

2. Okresný súd Banská Bystrica dňa 18.05.2020 vydal platobný rozkaz, proti ktorému podal žalovaný odpor, ktorý odôvodnil nasledovne. Podľa žalovaného návrh žalobcu nespĺňa zákonné kritériá požadované ustanovením § 132 CSP, keďže žalobca mal v žalobnom návrhu v časti opisu skutočností, z ktorých vyplýva uplatňovaný peňažný nárok, označiť a presne špecifikovať skutočnosti a dôkazy, o ktoré svoj návrh opiera. Žalobca pritom nešpecifikoval základné údaje - napr. o samotnom priebehu škodovej udalosti, o mieste a čase pristavenia a prevzatia náhradného motorového vozidla. Žalobca však údaje o týchto podstatných náležitostiach neuviedol, niektoré síce vyplývajú z príloh, čo však absolútne nie je, vzhľadom na znenie ustanovenia § 132 ods. 2 CSP postačujúce. V predloženej dokumente Zmluvy o postúpení pohľadávky v článku III „Odplata“ sú vybielené základné náležitosti tejto zmluvy, v zmysle čoho nie je táto zmluva preskúmateľná v jej základných náležitostiach. Žalobca nie je aktívne vecne legitimovaný. Z uvádzaného skutkového stavu (ktorý vychádza a súčasne potvrdzujú aj dôkazy predkladané žalobcom) vyplýva, že poškodený mal voči žalobcovi záväzok, ktorý spočíval v neuhradení faktúry. Z uvedeného potom vyplýva, že poškodený predstavoval subjekt, ktorý bol dlžníkom žalobcu. Uvedené preukazuje žalobcom predložená (v rámci predmetného súdneho konania) faktúra, v zmysle ktorej subjektom zaviazaným na plnenie bol práve poškodený. S poukazom na tieto skutočnosti, ako aj na znenie ustanovenia § 524 OZ vyplýva, že nakoľko poškodený predstavoval dlžníka žalobcu, nemohol so žalobcom platne uzatvoriť Zmluvu o postúpení. Uzatvorením Zmluvy o postúpení nemohlo dôjsť k postúpeniu pohľadávky poškodeného na žalobcu (nakoľko uvedenú pohľadávku žalobcu pred jej cesiou poškodený žalobcovi neuhradil a teda mu ako pohľadávka nevznikla), ale v uvedenom prípade došlo k postúpeniu záväzku poškodeného, ktorý v zmysle vystavenej faktúry predstavuje práve pohľadávku žalobcu. Uvedeným postúpením došlo medzi poškodeným ako postupcom a žalobcom ako postupníkom k postúpeniu pohľadávky žalobcu, čo je v rozpore s vyššie citovaným zákonným ustanovením § 524 OZ. K úhrade faktúry pritom v uvedených súvislostiach logicky nemohlo dôjsť ani na základe vzájomného zápočtu údajne realizovaného v žalobcom predloženej Zmluve o postúpení, ako to uvádza žalobca. Vychádzajúc zo Zmluvy o postúpení totiž jednoznačne vyplýva, že prejav vôle jej účastníkov najskôr smeroval k cedovaniu pohľadávky (v zmysle vyššie uvedeného podľa názoru žalovaného neexistujúcej) a až následne k započítaniu údajne vzájomných pohľadávok poškodeného a žalobcu. Ak teda poškodený nebol majiteľom pohľadávky voči žalobcovi pred jej postúpením, nemohol túto pohľadávku postúpiť na žalobcu a kauzálna žalobcovi následne nemohla vzniknúť pohľadávka voči poškodenému na zaplatenie odplaty za postúpenie, ktorú následne žalobca mienil použiť na započítanie. Z uvedeného potom vyplýva, že žalobca nemôže predstavovať aktívne vecne legitimovaný subjekt na strane žalobcu v predmetnom súdnom konaní. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu viažucu sa k uzatvoreniu Zmluvy o postúpení medzi poškodeným ako postupcom a žalobcom ako postupníkom, týkajúcej sa nemožnosti uzatvorenia takéhoto zmluvného vzťahu, a to z dôvodu, že predmetom Zmluvy o postúpení malo byť (podľa tvrdení žalobcu) postúpenie pohľadávky zo strany poškodeného, ktorú žalobca ako veriteľ eviduje voči poškodenému ako dlžníkovi (t. j. neexistujúci predmet postúpenia), považuje takýto právny úkon podľa ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka za absolútne neplatný. K samotnému nároku na náhradu účelne vynaložených nákladov na prenájom náhradného vozidla uviedol, že jeho vznik žalobca neopiera o žiadne zákonné ustanovenie. Žalobca zároveň nijako nepreukázal, že poškodený bol náhradné vozidlo nútený užívať. Žalobca neuniesol dôkazné bremeno v otázke preukázania účelnosti nákladov na najom náhradného vozidla. Vo vzťahu k výške a odôvodnenosti poskytnutého plnenia žalovaným sa odvolal na oznámenie o poistnom plnení, v zmysle

ktorého bol žalovaným priznaný denný nájom vo výške 30 eur s DPH na základe porovnateľných ponúk autopožičovní v danom regióne, a to v rozsahu 7 dní s ohľadom na rozsah vykonaných opráv na motorovom vozidle. Z Oznámenia sa teda žalobca preukázateľne dozvedel, z akých dôvodov a v akom rozsahu bolo poisťné plnenie zo strany žalovaného poskytnuté. Žalobca pritom neuviedol ani nepreukázal žiadne nové skutočnosti, ktoré by odôvodňovali poskytnutie vyššej sumy, než aká už bola poskytnutá. Ďalej žalovaný namietal uplatňovaný úrok z omeškania, nakoľko si splnil voči poškodenému všetky povinnosti, nakoľko poskytol, a zároveň uviedol, z akých dôvodov nebola uplatnená výška priznaná v plnom rozsahu. To, že žalobca sa nestotožňuje s takýmto odôvodnením, nemožno vykladať tak, že žalovaný si túto svoju povinnosť nespĺnil, a prijať záver, že sa tak žalovaný dostal do omeškania. Tento záver vyplýva aj z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 22.11.2018, sp.zn. 3 Cdo/145/2017.

3. Žalobca sa vyjadril v podanej replike tak, že popiera tvrdenie žalovaného ohľadom údajnej absencie zákonných náležitostí žalobného návrhu. Návrh žalobcu bol podaný v súlade s § 4 zákona o upomínacom konaní. Dôsledkom splnenia všetkých zákonných náležitostí žalobného návrhu je skutočnosť, že Okresný súd Banská Bystrica žalobný návrh žalobcu neodmietol, ale vydal platobný rozkaz, ktorým zaviazal žalovaného voči žalobcovi na úhradu dlžnej sumy. Žalobca tvrdí, že žalobný návrh obsahoval riadne označenie sporových strán, návrh bol podaný na kauzálny príslušný súd prostredníctvom elektronického formulára. Žalobca má za to, že riadne opísal rozhodujúce skutočnosti zakladajúce vznik nároku žalobcu, ktorého dôvodnosť bol navyše preukázaný priloženými dôkazmi. K anonymizovaniu odplaty v Zmluve o postúpení pohľadávky zo dňa 16.04.2020, uviedol, že postúpenie pohľadávky bolo v súlade s § 524 a nasl. OZ. Zmluvou o postúpení pohľadávky sa zmluvné strany dohodli na odplatnom postúpení pohľadávky, pričom vedomosť tretích subjektov, čo do výšky odplaty za postúpenie pohľadávky nie je náležitá. Žalobca má za to, že tvrdenie žalovaného ohľadom nepreskúmateľnosti odplaty za postúpenie pohľadávky je absolútne nedôvodné, nakoľko Občiansky zákonník ani iný právny predpis neustanovuje povinnosť zmluvným stranám oznamovať výšku odplaty tretím subjektom. Relevantnou skutočnosťou vo veci postúpenia pohľadávky je najmä, avšak nie výlučne, oznámenie dlžníkovi, že pohľadávka postupcu bola postúpená a teda, že došlo k zmene veriteľa pohľadávky. Nakoľko žalovanému ako dlžníkovi bolo riadne právnym predchodcom žalobcu oznámené postúpenie pohľadávky; tj. pohľadávka vyplývajúca z titulu náhrady škody za prenájom náhradného motorového vozidla po dobu, kým motorové vozidlo právneho predchodcu žalobcu ako poškodeného z dopravnej nehody, nebolo možné vzhľadom na poškodenie motorového vozidla riadne užívať; máme za to, že žalovaného povinnosť voči žalobcovi, čo do úhrady žalovaného nároku je v úplnosti opodstatnená. Žalobca sa nestotožňuje s názorom žalovaného, keď má za to, že nemohlo dôjsť k postúpeniu pohľadávky poškodeného ako postupcu, keďže postúpením pohľadávky dochádza k zmene jedného zo subjektov záväzkového vzťahu, a to konkrétne ku zmene subjektu veriteľa. Voči dlžníkovi, tj. žalovanému, je postúpenie právne účinné až doručením oznámenia postupcu o tom, že ku postúpeniu došlo. Realizáciou oznámenia o postúpení pohľadávky voči dlžníkovi zo strany postupcu berie na seba postupca riziko vyplývajúce z toho, že i v prípade neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, splní dlžník svoj záväzok tretej osobe - postupníkovi označenému v oznámení o postúpení pohľadávky. Samotným postúpením pohľadávky však nedochádza k inej zmene záväzku, než ku zmene v osobe veriteľa a v prípade, že zmluva o postúpení pohľadávok bola neplatná, dochádza k tomu, že k veriteľovi pristupuje ďalšia osoba oprávnená prijať plnenie s účinkami i pre pôvodného veriteľa. Oznámenie postupcu dlžníkovi o tom, že došlo ku postúpeniu pohľadávky je skutočnosťou, na ktorú právo viaže vznik povinnosti dlžníka plniť postupníkovi. Relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitímáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky. Súd z takéhoto oznámenia vychádza bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal platnosť a existenciu Zmluvy o postúpení pohľadávky. Dlžník sa v takom prípade nemôže úspešne dovolávať neplatnosti Zmluvy o postúpení pohľadávky alebo jej neexistencie. To by mohol len vtedy, ak by postúpenie preukazoval Zmluvou o postúpení pohľadávky postupník. Žalobca uzatvoril s právnym predchodcom žalobcu (poškodený) Zmluvu o postúpení pohľadávok, predmetom ktorej bol nárok na náhradu škody vyplývajúcej z poisťnej udalosti zo dňa 11.04.2018, z titulu náhrady účelne vynaložených nákladov za prenájom náhradného vozidla vo výške 816 eur. Predmetnou zmluvou došlo jednak k postúpeniu pohľadávky a zároveň k vysporiadaniu záväzkov medzi poškodeným ako nájomcom náhradného vozidla (právny predchodca žalobcu/postupca) a žalobcom ako prenajímateľom náhradného vozidla (postupník). Žalobca zastáva názor, že právna úprava Slovenskej republiky nijako neodporuje danému postupu, ktorý zvolili zmluvné strany zo Zmluvy o postúpení pohľadávky. Právny predchodca žalobcu ako poškodený, postúpil na žalobcu nároky na náhradu škody, vzniknutej poisťnou udalosťou. Právny

predchodca nepostúpil svoje záväzky na žalobcu, aj keď postupníkom bol v danom prípade prenajímateľ náhradného motorového vozidla. Poškodený ako veriteľ, postúpil svoju pohľadávku voči žalovanému ako dlžníkovi riadne na žalobcu, a to v súlade s § 524 a nasl. OZ, čím je Zmluva o postúpení pohľadávky platným právnym úkonom. Predmet zmluvy je v Zmluve o postúpení pohľadávky presne špecifikovaný, čo do výšky a dôvodu vzniku a zároveň je v predmetnej zmluve vyjadrená vôľa zmluvných strán postúpiť uvedenú pohľadávku. V predmetnej veci je nesporné, že právny predchodca žalobcu bol poškodeným subjektom z dopravnej nehody zo dňa 03.04.2018. Nakoľko vinník dopravnej nehody mal uzatvorené povinné zmluvné poistenie so žalovaným, žalovaný bol povinný namiesto vinníka dopravnej nehody plniť poškodenému nároky na náhradu škody, vzniknutej poškodením motorového vozidla. Keďže do nároku na náhradu škody podľa predchádzajúcej vety jednoznačne patrí aj škoda, súvisiaca s vynaloženými nákladmi za prenájom náhradného motorového vozidla, nárok žalobcu je v úplnosti dôvodný a v súlade s ustanoveniami zákona o povinnom zmluvnom poistení. Keďže poisťňa udalosť nastala dňa 03.04.2018, právnenému predchodcovi žalobcu ako poškodenému vznikol voči poisťovni vinníka dopravnej nehody, tj. žalovanému nárok na plnenie. Právny predchodca žalobcu postúpil na žalobcu pohľadávku, vzniknutú z titulu náhrady škody, tj. náhrady účelne vynaložených nákladov za prenájom náhradného vozidla, čím je aktívna vecná legitímácia žalobcu v predmetnom konaní plne odôvodnená. Následne žalobca poukázal na rozhodnutia súdov v obdobných veciach. Žalobca dňa 23.04.2018 vystavil právnenému predchodcovi žalobcu faktúru č. 1-180034 na sumu 702 eur za prenájom náhradného motorového vozidla, tj. OPEL Astra 1.4 Enjoy Combi, EČV: C za obdobie od 06.04.2018 do 20.04.2018. Cena nájmu za 1 deň bola vo výške 39 eur bez DPH, celkovo za 15 dní, za ktoré právny predchodca žalobcu užíval náhradné motorové vozidlo predstavoval prenájom vo výške 702 eur s DPH (39 x 15 + 20 %). Skutočnosť, že žalovaný akceptoval škodu súvisiacu s vynaloženými nákladmi za prenájom náhradného motorového vozidla je napokon zrejmé aj z toho, že žalovaný čiastočné poistné plnenie vo výške 240 eur poukázal na účet žalobcu. Žalobca sa v danom konaní domáha preto zaplataenia neoprávnene krátenej čiastky v zmysle vystavenej faktúry vo výške 462 eur. Keďže zo strany žalovaného bolo poskytnuté čiastočné poistné plnenie, nemôže byť sporné, že poškodenému vznikol nárok na preplatenie účelne vynaložených nákladov za prenájom náhradného motorového vozidla. Žalobca na základe vyššie uvedeného tvrdí, že nárok je v plnom rozsahu dôvodný, nakoľko riadne preukázal účelnosť vynaložených nákladov za prenájom náhradného motorového vozidla. Žalobca má za to, že skutočnou škodou je aj škoda, ktorá spočíva vo vynaložení nákladov na požičanie si novej veci, vzhľadom na to, že vec vo vlastníctve poškodeného bola vplyvom dopravnej nehody zničená. Žalobca uvádza, že požadovaný úrok z omeškania je zákonný a žalobca ho odôvodňuje v zmysle ustanovení OZ. Žalobca má za to, že istina vo výške 462 eur ako suma, ktorú žalovaný neuhradil v lehote 15 dní odo dňa ukončenia šetrenia poisťnej udalosti je dôvodná. Nakoľko žalovaný si nesplnil svoju povinnosť a výšku škody neoprávnene krátil, žalobca sa domáha zaplataenia úroku z omeškania od 10.05.2018, tj. 16 - ty deň po ukončení šetrenia poisťnej udalosti do zaplataenia, a to vzhľadom na § 11 ods. 7 zákona o PZP, podľa ktorého je poisťovateľ povinný poskytnúť plnenie u do 15 dní po skončení prešetrovania poisťnej udalosti. Z oznámenia žalovaného o poistnom plnení zo dňa 25.04.2018 bolo oznámené, že dňa 24.04.2018 bolo ukončené šetrenie poisťnej udalosti, tj. žalovaný bol povinný do 09.05.2018 uhradiť právnenému predchodcovi žalobcu vzniknutú škodu.

4. Súd na pojednávaní konanom dňa 24.08.2021 po špecifikácii návrhu žalovaného na výsluch svedka-likvidátora poisťovne pána Z. K. zamietol návrh na jeho výsluch, ktorý odôvodnil predovšetkým s ohľadom na sudcovskú koncentráciu konania ako nehospodárne. Predovšetkým ide o návrh, ktoré žalovaný uplatnil oneskorene, keďže žalovaný bol v zmysle príslušných ustanovení o sudcovskej koncentrácii povinný uplatňovať prostriedky procesnej obrany včas, v tomto smere aj predmetný návrh na vykonanie výsluchu k svedka k skutočnostiam týkajúcej sa primeranej doby opravy. Napriek výslovnej poučovacej povinnosti súdu a možnosti vyjadriť sa v podanom odpore a duplike, tak žalovaný k sporným tvrdeniam o primeranosti doby opravy urobil až na samotnom pojednávaní v predmetnej veci, pričom je zrejmé, že z uvedeného dôvodu by musel súd pojednávanie odročiť, a preto súd predmetný návrh na vykonanie dokazovania zamietol. Okrem toho, súd doplnil, že s ohľadom na predložené oznámenie o poistnom plnení a skutočnosti v ňom uvedené by výsluch likvidátora poisťovne bol nadbytočný a nehospodárny.

5. Súd sa oboznámil s listinnými dôkazmi založenými v spise, a to s výpismi z Obchodného registra, so správou o nehode zo dňa 03.04.2018, so zmluvou o prenájme motorového vozidla, s faktúrou zo dňa 23.04.2018, s oznámením žalovaného zo dňa 25.04.2018, so Zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 16.04.2020, s oznámením o postúpení pohľadávky zo dňa 17.04.2020, s predžalobnou výzvou

zo dňa 17.04.2020, s preberacím protokolom zo dňa 06.04.2018, s odovzdávacím protokolom zo dňa 20.04.2018 a ďalšími listinnými dôkazmi založenými v spise.

6. Súd vec právne posúdil podľa nasledujúcich ustanovení:

7. Podľa § 132 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) v žalobe sa okrem všeobecných náležitostí podania uvedie označenie strán, pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie a žalobný návrh.

8. Podľa § 153 ods. 1 strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania. Podľa odseku 2 na prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana nepredložila včas, nemusí súd prihliadnuť, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu.

9. Podľa § 153 ods. 3 ak súd na prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany neprihliadne, uvedie to v odôvodnení rozhodnutia vo veci samej.

10. Podľa § 186 ods. 2 CSP súd vychádza zo zhodných tvrdení strán, ak neexistuje dôvodná pochybnosť o ich pravdivosti. Na zmeny v tvrdeniach o skutočnostiach, na ktorých sa strany dohodli, súd neprihliada.

11. Podľa § 191 ods. 1 CSP dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.

12. Podľa § 218 ods. 1 CSP obsah rozhodnutia vo veci samej vysloví súd vo výroku rozsudku. Vo výroku rozhodne tiež o nároku na náhradu trov konania, ak sa o ňom nerozhoduje samostatne.

13. Podľa § 219 ods. 1 CSP, rozsudok súd vyhlasuje vždy verejne a v mene Slovenskej republiky. Pritom uvedie výrok rozsudku spolu s odôvodnením a poučením o odvolaní a o možnosti exekúcie.

14. Podľa § 219 ods. 2 CSP rozsudok sa vyhlasuje spravidla hneď po skončení pojednávania, ktoré vyhláseniu predchádzalo. Ak to nie je možné, súd na vyhlásenie rozsudku odročí pojednávanie najdlhšie na 30 dní; v takom prípade súd doručí rozsudok prítomným stranám na pojednávaní, na ktorom bol rozsudok vyhlásený; neprítomným stranám ho odošle najneskôr do troch dní. Ustanovenia o odročení pojednávania sa v tomto prípade nepoužívajú.

15. Podľa § 427 ods. 1 a 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „OZ“) fyzické a právnické osoby vykonávajúce dopravu zodpovedajú za škodu vyvolanú osobitnou povahou tejto prevádzky. Rovnako zodpovedá aj iný prevádzateľ motorového vozidla, motorového plavidla, ako aj prevádzateľ lietadla.

16. Podľa § 428 OZ svojej zodpovednosti sa nemôže prevádzateľ zbaviť, ak bola škoda spôsobená okolnosťami, ktoré majú pôvod v prevádzke. Inak sa zodpovednosti zbaví, len ak preukáže, že sa škode nemohlo zabrániť ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré možno požadovať.

17. Podľa § 442 ods. 1 OZ, uhrádza sa skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk).

18. Podľa § 524 OZ ods. 1 OZ veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. Podľa odseku 2 s postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

19. Podľa § 525 OZ ods. 1 postúpiť nemožno pohľadávku, ktorá zaniká najneskôr smrťou veriteľa alebo ktorej obsah by sa zmenou veriteľa zmenil. Postúpiť nemožno ani pohľadávku, pokiaľ nemôže byť postihnutá výkonom rozhodnutia.

20. Podľa § 525 ods. 2 OZ nemožno postúpiť pohľadávku, ak by postúpenie odporovalo zákonu alebo dohode s dlžníkom.

21. Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o PZP“), poistenie zodpovednosti sa vzťahuje na každého, kto zodpovedá za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla uvedeného v poisťnej zmluve.

22. Podľa § 4 ods. 2 písm. b), c) zákona o PZP poistený má z poistenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ za neho nahradil poškodenému uplatnené a preukázané nároky na náhradu škody vzniknutej poškodením, zničením, odcudzením alebo stratou vecí; c) účelne vynaložených nákladov spojených s právnym zastúpením pri uplatňovaní nárokov podľa písmen a), b) a d), ak poisťovateľ nesplnil povinnosti uvedené v § 11 ods. 6 písm. a) alebo písm. b) alebo poisťovateľ neoprávnene odmietol poskytnúť poistné plnenie, alebo neoprávnene krátil poskytnuté poistné plnenie.

23. Podľa § 4 ods. 4 zákona o PZP poistený má právo, aby poisťovateľ za neho poskytol poškodenému poistné plnenie v rozsahu podľa odseku 2, ak ku škodovej udalosti, pri ktorej táto škoda vznikla a za ktorú poistený zodpovedá, došlo v čase trvania poistenia zodpovednosti, ak tento zákon neustanovuje inak.

24. Podľa § 15 ods. 1 zákona o PZP náhradu škody uhrádza poisťovateľ poškodenému. Poškodený je oprávnený uplatniť svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi a je povinný tento nárok preukázať.

25. Žalobca sa podanou žalobou domáha náhrady škody, ktorá mu vznikla v dôsledku prevádzky motorového vozidla Škoda Octavia, EČV:R v danom čase povinne zmluvne poisteným u žalovaného, tým, že v čase opravy poškodeného motorového vozidla značky RENAULT_NEW LAGUNA SPORTTOUR, EČV:C mu vznikli náklady na prenájom náhradného motorového vozidla OPEL Astra 1.4 Enjoy Combi, EČV:C v období od 06.04.2018 do 20.04.2018 v celkovej sume 702 eur, pričom žalovaný mu uhradil sumu len vo výške 240 eur. V dôsledku krátenia predmetnej úhrady zo strany žalovaného, si žalobca uplatňuje zvyšnú časť náhrady škody v sume 462 eur.

26. V konaní nebol sporný priebeh škodovej udalosti, ani zavinenie poisteného žalovaného, ku ktorej došlo v dôsledku prevádzky motorového vozidla Škoda Octavia, EČV:R k škode na poškodenom motorovom vozidle RENAULT_NEW LAGUNA SPORTTOUR, EČV:C Motorové vozidlo zn. Škoda Octavia, EČV:R bolo povinne zmluvne poistené u žalovaného. Poškodené motorové vozidlo právneho predchodcu žalobcu, pána A. D. bolo v servise od 06.04.2018 do 20.04.2018. Sporným nebola ani tá skutočnosť, že v nadväznosti na vykonanie opravy poškodeného motorového vozidla značky RENAULT_NEW LAGUNA SPORTTOUR, EČV:C poškodený uzavrel zmluvu o nájme dopravného prostriedku č. 201702024 zo dňa 06.04.2018, na základe ktorej prenajal žalobca poškodenému motorové vozidlo značky OPEL Astra 1.4 Enjoy Combi, EČV:C Po ukončení doby trvania nájmu náhradného vozidla vystavil žalobca poškodenému faktúru 1-180034 zo dňa 23.04.2018, splatnú dňa 05.05.2018 na sumu 702 eur, predmetom ktorej bol nájom v rozsahu 15 dní vo výške 702 eur. Cena prenájmu náhradného vozidla za jeden deň bola dojednaná v sume 46,80 eur. Žalovaný listom zo dňa 25.04.2018 oznámil, že dňa 24.04.2018 ukončil prešetrenie poisťnej udalosti. Žalovaný poskytol žalobcovi v rámci náhrady škody za prenájom motorového vozidla sumu 240 eur za 8 dní prenájmu náhradného vozidla (evidentne na pojednávaní zo strany žalovaného omylom uvedených 7 dní, keďže žalovaný vychádzal z vyjadrenia likvidátora, ktorý uznal dobu opravy 8 dní a krátil poistné plnenie v rozsahu 7 dní) a priznanú sadzbu za nájom vo výške 30 eur/1 deň. Uvedené okolnosti neboli sporné.

27. Spornou bola v konaní pasívna vecná legitímácia, ktorú žalovaný namietal v tej súvislosti, že predmetný nárok nevyplýva ani z OZ a ani zo zákona o PZP. Žalovaný namietal aktívnu vecnú legitímáciu v súvislosti s postúpením pohľadávky poškodeného na žalobcu. Spornou bola nutnosť a účelnosť využívania náhradného vozidla zo strany poškodeného s ohľadom na závery vyslovené v oznámení o ukončení šetrenia predmetnej škodovej udalosti, keď žalovaný namietal dobu zapožičania v rozsahu 7 dní s ohľadom na kalkuláciu nákladov na opravu vozidla a rozsah vykonaných prác a priznanú sadzbu 30 eur/1 deň na základe porovnateľných ponúk autopožičovní v regióne a kategórie zapožičaného motorového vozidla. Žalovaný rozporoval aj absenciu náležitostí žalobného návrhu podľa § 132 CSP. Právnu argumentáciu žalovaný doplnil aj námietkou nemožnosti uplatňovania úrokov z omeškania v prípade skončenia šetrenia škodovej udalosti včas s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 145/2017.

28. Súd sa v prvom rade zaoberal otázkou vecnej legitímácie. Aktívnu vecnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - žalobcovi ním uplatňované právo (nárok), respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou každého súdneho konania. Súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiadna zo strán konania nenamieta. To, že sa súd výslovne k vecnej legitímácii nevysloví, neznamená, že sa ňou v konaní nezaoberal (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 29. 06. 2010, sp. zn. 2 Cdo 205/2009).

29. Žalovaný v tomto smere namietal aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu z dôvodu postúpenej pohľadávky, ktorá v čase postúpenia neexistovala. V tomto smere súd odkazuje na judikatúru týkajúcu sa vzájomného započítania pohľadávok v rámci zmluvy o postúpení pohľadávok a rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 17.01.2018, sp. zn. 3 Cob 220/2017, v odôvodnení ktorom sa uvádza, že „v rámci biznis modelu podnikateľskej činnosti žalobcu prišlo k situácii, kedy žalobca vystavil faktúru za prenájom vozidla pre poškodeného, pričom poškodenému na základe vystavenia tejto faktúry vznikla škoda, ktorá má znášať/nahradiť poisťovňa ako subjekt zodpovednostného vzťahu zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Na základe uvedeného prišlo kvázi k forme úhrady postúpením práva na náhradu škody zo strany poškodeného na žalobcu (čo zakladá aj aktívnu legitímáciu žalobcu v konaní)“. Odvolací súd v citovanom rozhodnutí uvádza, že „úhradu nájomného supluje v tomto prípade samotné postúpenie. Je nesporné, že predmetná pohľadávka mohla byť predmetom postúpenia, pretože predmetom postúpenia bol nárok na náhradu škody, ktorý vznikol poškodenému ako následok dopravnej nehody. V prejednávanej veci je predmetom konania skutočná škoda podľa § 442 ods. 1 OZ v spojení so zákonom o PZP, t.j. náklady spojené s odstraňovaním dôsledkov poškodenia, medzi ktoré patrí aj prenájom náhradného motorového vozidla. Vzhľadom na uvedené a na skutočnosť, že nejde o pohľadávku, ktorá by nemohla byť predmetom postúpenia v zmysle § 525 ods. 1 OZ <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/>>, odvolací súd dospel k záveru, že žalobca je aktívne legitimovaný. Náklady poškodený ako nájomca náhradného vozidla voči svojmu veriteľovi ako prenajímateľovi nezaplatil, vysporiadaním záväzku však došlo k postúpeniu pohľadávky, v dôsledku čoho si žalobca uplatnil dlh od žalovaných.“

30. S ohľadom na právny záver vyslovený v rozhodnutí krajského súdu, s ktorým sa súd v plnom rozsahu stotožnil, je potrebné zdôrazniť, že rovnako tak v danom prípade zmluvou o postúpení pohľadávok došlo jednak k postúpeniu pohľadávky a zároveň k vysporiadaniu záväzkov medzi poškodeným ako nájomcom a žalobcom ako prenajímateľom, a to formou dojednanej odplaty (čo je rozdiel oproti vyššie uvedenému prípadu), z čoho súd odvodzuje aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu v predmetnom konaní. Vzniku práva žalobcu je odvodený z obsahu zmluvy o postúpení pohľadávok uzatvorenej medzi žalobcom ako postupníkom a poškodeným ako postupcom zo dňa 16.04.2020 v článku III, kde si zmluvné strany dohodli predmet zmluvy o postúpení pohľadávky vo výške 462 eur vrátane príslušenstva dňom podpísania predmetnej zmluvy v zmysle článku II zmluvy, ako aj odplatu a spôsob jej úhrady, preto momentom podpisu zmluvy o postúpení pohľadávky je preukázaný samotný vznik práva žalobcu v podobe skutočnej škody zodpovedajúcej majetkovej ujme, ktorá nastala v jeho majetkovej sfére v nadväznosti na citované dojednanie článku III predmetnej zmluvy. Takisto súd pripomína, že škoda ako taká nastala vznikom škodovej udalosti. V tomto smere preto súd nepovažuje „vybielenie“ časti o výške konkrétnej výšky odplaty žalobcom za vadu, ktorá by spôsobovala, resp. smerovala k nedostatku aktívnej vecnej legitímácie. Aktívna vecná legitímácia preto bola daná. Súd poukazuje aj na rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2Cob/85/2019 zo dňa 29.11.2019, ktorý rozhodoval v obdobnej veci a prijal jednoznačný záver, že „nárok na náhradu škody, resp. poistného plnenia, vzniká okamihom vzniku škody a neviaže sa na vykonanie opravy. Predmetom konania je nárok na krátené náhrady škody z poistných udalostí, ktorý bol postúpený na žalobcu, t.j. vzťah poškodeného a žalovaného. Postavenie žalovaného sa postúpením nezmenilo. Koná sa o pohľadávkach poškodeného voči žalovanému, ktoré vznikli momentom vzniku poistných udalostí, ktoré boli postúpené žalobcovi. Tvrdenie, že poškodený je dlžníkom žalobcu neobstojí. Poškodený má pohľadávku voči poisťovni (žalovanému), a to nárok na náhradu škody. Nárok na plnenie vznikol keď nastala poistná udalosť a nie je podmienený inou skutočnosťou.“

31. K pasívnej vecnej legitímácii a námietke právneho posúdenia, resp. absencie zákonných ustanovení o aké žalobca svoj nárok v žalobe opiera, súd konštatuje, že právne posúdenie je vecou súdu. Žalovaný

je subjektom zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, ktoré bolo povinne zmluvne poistené u žalovaného, čo v konaní nebolo sporné. Nároky, ktoré sú hradené z povinného zmluvného poistenia sú vymedzené v ustanovení § 4 ods. 2 zákona o PZP, pričom na predmetný nárok žalobcu na náhradu peňažnej čiastky zodpovedajúcej nájomnému za užívanie náhradného vozidla z povinného zmluvného poistenia sa vzťahuje § 4 ods. 2 písm. b) zákona o PZP. S ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu, a to že ide o prevádzateľa sa na zmluvné poistenie vzťahuje objektívna zodpovednosť podľa § 427 OZ. Zmluvné poistenie sa môže vzťahovať na osoby, ktoré za škodu zodpovedajú podľa ustanovenia § 427 OZ (t. j. objektívna zodpovednosť prevádzateľa motorového vozidla), ale aj na osoby, ktoré za predmetnú škodu zodpovedajú podľa ustanovenia § 420 OZ (t. j. subjektívna zodpovednosť vodiča vozidla založená na princípe zavinenia). Vzhľadom na vyššie uvedené je žalovaný v tomto spore subjektom povinným z hmotnoprávneho vzťahu, o ktorý v konaní ide, a teda je daná jeho pasívna vecná legitímácia.

32. K náležitostiam predmetnej žaloby a žalovaným namietanej existencie opisu rozhodujúcich skutočností, o ktoré žalobca opiera svoj nárok, súd odkazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 10. apríla 2008, sp. zn. 3 Obo 77/2007 <asi://module='JUD'&link='JUD37410SK'&ucin-k-dni='30.12.9999'>, z ktorého je zrejmé, že judikatúra za „rozhodujúce skutočnosti považuje údaje, ktoré sú nevyhnutné na to, aby bolo jasné, o čom a na akom podklade má súd rozhodnúť. Žalobca musí v žalobe uviesť také skutočnosti, ktorými opíše skutok, na základe ktorého uplatňuje svoj nárok, a to v takom rozsahu, ktorý umožňuje jeho jednoznačnú individualizáciu, teda vymedziť predmet konania po skutkovej stránke. Ak neuvedie žalobca v žalobe všetky potrebné tvrdenia, nejde o vadu žaloby, ak v nej opísal aspoň také rozhodujúce skutočnosti, ktorými bol vymedzený predmet konania po skutkovej stránke“ V tomto smere súd upozorňuje na príliš formalistický výklad žalovaného týkajúceho sa ustanovenia § 132 CSP, ak predmet žaloby tak, ako bol vymedzený, teda nárokom žalobcu proti žalovanému na zaplatenie istiny vo výške 462 eur s príslušenstvom z škodovej udalosti a základným popisom skutkových okolností, považuje za nedostatočné. Cieľom a zmyslom predmetného ustanovenia nie je, aby strany v podanej žalobe, ale aj v ďalších svojich písomných stanoviskách, či ústnych prednesoch obšírne a detailne vymedzili skutkový a právny stav. Potrebným je vystihnúť podstatu predmetného sporu (týka sa to aj iných právnych a skutkových argumentov, alebo inak povedané kvantita neznamená kvalitu), čo nie je podmienené rozpisom detailných skutkových okolností, ktoré pre posúdenie sporu ani nie sú rozhodujúce, obzvlášť, ak tieto medzi stranami konania nie sú sporné. S ohľadom na uvedené k posúdeniu jednotlivých náležitostí predmetnej žaloby, súd dospel k rovnakému záveru, ako okresný súd, ktorý vydal platobný rozkaz (v opačnom prípade by ani nebolo možné vydať platobný rozkaz), potvrdiac názor žalobcu, že zákonom požadované náležitosti žaloby uvedené v § 132 CSP boli splnené. V tejto súvislosti súd upozorňuje, že žalobca označil dôkazy na preukázanie svojich tvrdení ako napr., faktúru, oznámenie o poistnom plnení, zmluvu o prenájme etc.

33. Súd mal za nepochybné, že žalobca uzatvoril s právnym predchodcom žalobcu dňa 06.04.2018 zmluvu o nájme dopravného prostriedku, na základe ktorej si požičal náhradné motorové vozidlo značky Opel Astra 1.4 Enjoy Combi, EČV: C Z odovzdávacieho a preberacieho protokolu, ako aj samotnej faktúry v spojení s nájomnou zmluvou vyplýva, že právny predchodcu mal náhradné vozidlo k dispozícii v čase od 06.04.2018 do 20.04.2018 (15 dní), keď bolo poškodené motorové vozidlo v dôsledku prevádzky motorového vozidla poisteného u žalovaného v servise. Cena denného nájmu bola stanovená vo výške 46,80 eur na jeden deň.

34. Poškodené vozidlo sa nachádzalo v zmluvnom servise 15 dní, teda až do 20.04.2018. V tejto súvislosti žalovaný namietal dobu opravy s ohľadom na vyjadrenie likvidátora, konkrétne s odkazom na kalkuláciu nákladov na opravu a rozsah vykonaných prác. V tomto smere však súd uvádza, že žalovaným uvedený dôvod je k posúdeniu doby opravy irelevantný, keďže žalobca nezodpovedá za dĺžku doby, počas ktorej bolo poškodené vozidlo v servise. Po odovzdaní vozidla do opravy nemohol poškodený priamo ovplyvniť dĺžku trvania opráv a postup prác v servise, keďže tie boli závislé od ďalších faktorov, ako napríklad počet objednávok, personálne obsadenie a technická vybavenosť servisu a ide tak o objektívne okolnosti, existujúce nezávisle od vôle a konania poškodeného. Poškodený preto z objektívnych príčin nemohol v rozhodnom období užívať svoje vozidlo a odôvodnene si počas tejto doby zabezpečil náhradné vozidlo (bližšie pozri rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2 Co/240/2014 <<http://merit.slv.cz/2Co/240/2014>>). Na danom mieste súd dáva do pozornosti rozhodnutie Krajského súdu v Žiline zo dňa 12.12.2018, sp. zn. 13 Cob/116/2018, ktorý sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie v obdobnom prípade nasledovne: „Okresný súd poukázal na obranu žalovaného, ktorý

namietal účelovosť a nutnosť vynaložených nákladov na zapožičanie náhradného motorového vozidla. Okresný súd však vychádzal z toho, že dĺžka trvania opravy v autorizovanom servise nepochybne vyplynula z predložených listín. Poškodený nezavinil poškodenie a súčasne neovplyvňuje dĺžku opravy, pričom oprava bola vykonaná v autorizovanom servise. Súčasne okresný súd uviedol, že dĺžka zotrvania vozidla v oprave bola zapríčinená aj samotným žalovaným, pretože vozidlo bolo vydané poškodenému až po zaplatení za opravu a tá bola žalovaným uhradená až 24.03.2017. Vozidlo bolo v oprave 17 dní. Okresný súd skonštatoval, že do zaplatenia faktúry za opravu zo strany žalovaného bolo vozidlo v opravovni. Ak vozidlo bolo dlhšie v oprave z dôvodu neuhradenia faktúry žalovaným, tak súd prvej inštancie dodal, že uvedené nemohlo byť na úkor poškodeného a navyše poškodený nemohol používať svoje vozidlo predovšetkým z dôvodu jeho poškodenia, zavineného poisťcom u žalovaného. Okresný súd mal za to, že ak vozidlo bolo opravované v autorizovanom servise, tak potom nebol žiaden logický dôvod spochybňovať dĺžku opravy a ak zotrvanie vozidla v opravovni bolo predĺžené, tak uvedené nebolo zavinené opravovňou ani poškodeným, ale tým, že oprava bola žalovaným uhradená až 24.03.2017, čo nebolo možné vyhodnotiť na úkor poškodeného.“

35. Súdna prax považuje za skutočnú škodu nielen prípady zmenšenia majetku, ale i prípady akýchkoľvek nákladov vynaložených so vznikom alebo zabezpečením škody. Poškodený prišiel o možnosť využívať motorové vozidlo v dôsledku škodovej udalosti, v konečnom dôsledku z titulu škodovej udalosti bol poškodenému vnútený stav, keď nemožnosť využívať predmetné vozidlo (na ktorého využívanie mal zmluvný podklad), riešil požičaním náhradného motorového vozidla a cenu za nájom požičaného vozidla po dobu opravy svojho vozidla, ktorú vyplatil, uplatňoval v súdnom spore, ktorá cena zodpovedala výdavkom, ktoré poškodenému vznikli, ktoré by inak nenastali, ak by mohol používať toto vozidlo. Práve do stavu, do ktorého sa dostal poškodený, ktorý stav zavinil klient žalovaného, nemožno nepriaznivost' tohto stavu umocňovať u poškodeného jeho neprimeraným zaťažovaním v tom, aby v sieti opravovní zisťoval a hľadal opravovňu s najväčšou rýchlosťou vykonania opravy, resp. s krátkou dobou opravy, prípadne zaťažovať poškodeného tým, aby počas opravy poškodeného motorového vozidla zisťoval aj alternatívy iného charakteru, t.j. pri vylúčení možnosti používania motorového vozidla by tento stav (ne)mohol riešiť alternatívami inými, než zapožičaním náhradného motorového vozidla, napríklad používaním hromadnej dopravy. Takýmto prístupom by poškodený bol neprimerane a nedôvodne zaťažovaný. Poškodený nemožnosťou používania svojho motorového vozidla je paralyzovaný, a preto nie je možné spravodlivo v uplatňovaní nevyhnutných a účelných nákladov spojených so zaplatením ceny za nájom zapožičaného motorového vozidla, dožadovať sa v súdnom spore ešte splnenia ďalších podmienok.

36. Pokiaľ ide o výšku náhrady škody, otázka skutočnej škody bola riešená už v rozhodnutí R 7/1992, v zmysle ktorého skutočnou škodou spočívajúcou v nákladoch na vypožičanie či prenájom vozidla, prevyšujúcich náklady na prevádzku vlastného vozidla, je zodpovedný subjekt povinný nahradiť iba v rozsahu, v akom náklady boli vynaložené nutne a účelne na vypožičanie - nájom náhradného vozidla, ktoré zodpovedá vozidlu zadržíavanému. Rozsah náhrady, ku ktorej je škodca povinný, je obmedzený hľadiskom účelnosti. S ohľadom na uvedené bolo potrebné výšku náhrady škody, za ktorú zodpovedá žalovaný, stanoviť vzhľadom na obvyklé ceny prenájmu obdobných motorových vozidiel v danom mieste a čase. Výška tejto náhrady nie je totiž daná čiastkou skutočne vyplatenou (v danom prípade dohodnutou) v akejkoľvek výške, ale vo výške čiastky účelne vynaloženej. Samotná výška, teda sumu 46,80 eur za 1 deň prenájmu náhradného vozidla bola žalovaným namietaná ako neprimeraná, právnenému predchodcovi žalobcu plnil žalovaný len v rozsahu 30 eur na deň. V súdnom konaní však žalovaný ako strana, ktorú zaťažovalo dôkazné bremeno ohľadom preukázania tvrdenia o neprimeranej dojednanej výške nájomného v sume 46,80 eur/1 deň, nepreukázal dôvodnosť na krátenie skutočných nákladov poškodeného, ktoré mu v dôsledky prevádzky motorového vozidla klienta žalovaného, vznikli. V oznámení o poisťnom plnení žalovaný uviedol, že primeranú sumu za nájom motorového vozidla určil v sume 30 eur na základe porovnateľných ponúk autopožičovní v regióne a kategórie zapožičaného motorového vozidla, avšak v súdnom konaní žiadne dôkazy na preukázanie tohto tvrdenia nedoložil. Súd preto nemal pochybnosti o primeranosti výšky denného nájomného v sume 46,80 eur na jeden deň za predmetné náhradné motorové vozidlo. Žalobca si v rámci predmetnej pohľadávky neuplatňoval ďalšie náklady, ako pohonné hmoty, poplatok za pristavenie, prevzatie a čistenie vozidla, prípadne ďalšie.

37. K spornej otázke účelnosti a nutnosti predmetných nákladov je treba uviesť, že v tomto smere súd skúmal, či si poškodený uplatnil nárok iba za nevyhnutné obdobie, t.j. za obdobie, kedy bolo motorové vozidlo v oprave, pričom náhradné vozidlo používal za tým istým účelom ako poškodené

vozidlo, ide teda o účelne vynaložené náklady. Pre posúdenie nutnosti a účelnosti bolo podstatné, že v dôsledku škodovej udalosti zavinenej klientom žalovaného nemohol poškodený používať motorové vozidlo a musel si vypožičať náhradné vozidlo (bližšie pozri rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2 Cob/134/2014 <<http://merit.slv.cz/2Cob/134/2014>>, rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3 Cob/189/2014 <<http://merit.slv.cz/3Cob/189/2014>>). Námietky žalovaného týkajúce sa absentujúcich údajov k nevyhnutnosti používania náhradného vozidla, keďže podľa žalovaného nebol žalobca podnikateľ, ktorý by potreboval vozidlo nevyhnutne pre podnikateľskú činnosť, súd dopĺňa, že predstava žalovaného o postačujúcich dôkazoch na preukázanie nevyhnutnosti používania náhradného vozidla, je irelevantná. Obzvlášť, ak tieto skutočnosti ani neboli dôvodom, pre ktoré žalovaný znížil úhradu predmetného plnenia. Keďže žalobca používal vozidlo na zabezpečenie rodinných potrieb, keďže ide o fyzickú osobu a motorové vozidlo (logicky) využívali členovia domácnosti právneho predchodcu žalobcu (námetka, že vodičkou v čase škodovej udalosti nebol pán XX.XX.XXXX,, ale pani M. D.), je zrejmé, že výkon podnikateľskej činnosti nemohol byť dôvodom pre využívanie motorového vozidla. S ohľadom na tvrdenie žalobcu na pojednávaní konanom dňa 24.08.2021, že nutnosť využívania náhradného motorového vozidla spočívala v zabezpečení rodinných potrieb, súd konštatuje, že ide o úplne legitímny dôvod, ktorý súd plne akceptuje. Súd opätovne zdôrazňuje, že nutnosť a účelnosť týchto nákladov je práve odôvodnená potrebou využívať náhradne vozidlo tak ako poškodené vozidlo, ktoré práve v dôsledku škodovej udalosti zavinenej klientom žalovaného nemohol poškodený používať, a to na zabezpečenie rodinných potrieb, a preto si musel vypožičať náhradné vozidlo, je odôvodnená samotnou touto skutočnosťou. Poškodený si prenajal auto len na dobu trvania opravy, čím naplnil podmienku nutnosti a účelnosti.

38. S ohľadom na vyššie uvedené súd žalobcovi priznal nárok na náhradu nákladov spojeným s prenájomom náhradného vozidla vo výške 462 eur.

39. Podľa § 11 ods. 6 písm. a) zákona o PZP poisťovateľ je povinný bez zbytočného odkladu začať prešetrovanie potrebné na zistenie rozsahu jeho povinnosti poskytnúť poistné plnenie a do troch mesiacov odo dňa oznámenia poškodeného o škodovej udalosti skončiť prešetrovanie potrebné na zistenie rozsahu jeho povinnosti poskytnúť poistné plnenie a oznámiť poškodenému výšku poistného plnenia, ak bol rozsah povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie a nárok na náhradu škody preukázaný.

40. Podľa § 11 ods. 7 zákona o PZP poisťovateľ je povinný poskytnúť poistné plnenie do 15 dní po skončení prešetrovania potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie alebo po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody poisťovateľovi, ak z tohto rozhodnutia nevyplýva iná lehota na poskytnutie poistného plnenia.

41. Podľa § 11 ods. 8 zákona o PZP ak poisťovateľ nespĺní povinnosť podľa odseku 6, je povinný zaplatiť poškodenému úroky z omeškania podľa osobitného predpisu.

42. Podľa § 517 ods. 2 OZ, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

43. Podľa § 3 Nariadenia Vlády SR č. 87/1995 Z.z., výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

44. Okrem iného sa žalobca domáhal aj z predmetnej istiny úrokov z omeškania vo výške 5 % p.a. od 10.05.2018 do zaplatenia. Z vyrozumienia poisťovne zo dňa 25.04.2018 (č.l. 12) vyplýva, že žalovaný priznal sumu vo výške 240 eur ako náhradu za prenatávané vozidlo.

45. Súd vo vzťahu k uplatňovaniu úrokov z omeškania pri zodpovednosti za škodu spôsobenú povinným zmluvným poistením upozornil na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 22.11.2018, sp. zn. 3 Cdo 145/2017, ktorého rešpektujúc závery ako najvyššej súdnej autority, mali vo vzťahu k predmetnej veci podstatný význam. Dovolací súd totiž v predmetnej veci ustálil, že „ustanovenie § 11 zákona o PZP sa týka výlučne nesplnenie povinnosti poisťovateľa, ktorá mu bola uložená v súvislosti so šetrením poistnej udalosti na základe oznámenia poškodeného. Zákonodarca totiž v § 11 ods.

8 uvedeného zákona jasne a zreteľne formuluje podmienku, v zmysle ktorej je poisťovateľ povinný zaplatiť poškodenému úroky z omeškania podľa osobitného predpisu (OZ). Je tomu tak v prípade, ak si poisťovateľ nesplní povinnosť podľa § 11 ods. 6 uvedeného zákona. Z dikcie tohto ustanovenia (§ 11 ods. 6 písm. a), b) je zjavné, že zákonodarca povinnosti poisťovateľa viaže výlučne vo vzťahu k prešetrovaniu poistnej udalosti. Správnosť záveru poisťovateľa v samotnom vysvetlení, z akého dôvodu odmietol poskytnúť plnenie je pritom irelevantný, nakoľko v zmysle citovaného uznesenia je poisťovateľ povinný „len“ poskytnúť písomné vysvetlenie a toto doručiť poškodenému, čo v prejednávanom prípade žalovaný ako poisťovateľ v lehote troch mesiacov aj splnil. To, že žalovaný neodôvodnil odmietnutie poistného plnenia podľa predstáv žalobcu, nemožno vykladať spôsobom, že by si túto povinnosť nesplnil vôbec a následne prijať záver, že nesplnením tejto povinnosti sa dostal v zmysle § 11 ods. 8 zákona o PZP do omeškania. Dovolací súd vzhľadom k vyššie uvedenému dospel k záveru, že žalovaný si svoju povinnosť ako poisťovateľ podľa § 11 ods. 6 zákona o PZP splnil, nebol preto povinný uhradiť žalobcovi ako poškodenému úroky z omeškania. Do omeškania by sa dostal s plnením náhrady škody až vtedy, ak by po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody neuhradila v lehote určenej súdom priznanú náhradu škody žalobcovi podľa § 11 ods. 7 zákona o PZP. S ohľadom na uvedené po preskúmaní námietok žalobcu v tomto smere, je potrebné v plnom rozsahu odkázať na vyššie uvedený záver, s ktorým sa súd stotožnil. Konštatujúc, že žalobcovi bolo zo strany oznámenie skončenie šetrenia poistnej udalosti a oznámenie o uznanej výške náhrady škody, ktorú žalovaný aj poukázal s poukazom na uvádzané dôvody, je potrebné prisvedčiť záverom vyplývajúcim z vyššie citovaného rozsudku a skonštatovať, že povinnosť zaplatiť úroky z omeškania vzniká až doručením právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody, a žalovaný by sa do omeškania mohol dostať až v prípade nesplnenia si povinnosti, ktorá jej bola uložená právoplatným rozhodnutím, zaplatiť žalobcovi súdom priznanú náhradu škody.

46. Tunajší súd nepochybne má vedomosť o tom, že v obdobných sporových veciach nie je jednotná rozhodovacia prax všeobecných súdov, avšak má za to, že pokiaľ v sústave týchto všeobecných súdov Najvyšší súd Slovenskej republiky je súdnou autoritou najvyššou, tak potom aj v záujme právnej istoty je potrebné pri rozhodovaní vychádzať zo záverov vyjadrených Najvyšším súdom Slovenskej republiky. V tejto súvislosti je treba poukázať aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Cdo/109/2018 zo dňa 27.05.2020, v ktorom uznesení sa v odseku 18., 18.1. odôvodnenia uznesenia poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo/212/2017, sp. zn. 3 Cdo/145/2017 práve v súvislosti s požadovaným úrokom z omeškania vo väzbe k ust. § 11 ods. 6, 7, 8 zákona o PZP. Súd ďalej poukazuje aj na odseky 19., 20. odôvodnenia uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Cdo/109/2018 zo dňa 27.05.2020. Okrem toho tunajší súd dáva do pozornosti rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave z 22.04.2021, sp. zn. 1 Cob 4/2020, ktorý sa stotožnil s odôvodnením rozhodnutiu súdu prvej inštancie v časti príslušenstva s odkazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 145/2017 (bod 34 odôvodnenia rozhodnutia), pričom poukázal aj na uznesenia Ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 184/2019, no najmä na rozhodnutie sp. zn. I. ÚS 567/2020 zo dňa 08.12.2020, v zmysle ktorých bola ústavná sťažnosť odmietnutá ako neprípustná. V uznesení Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 567/2020, ústavný súd uviedol, že najvyšší súd v uznesení sp. zn. 7 Cdo 109/2018 z 27.05.2020 dospel k záveru, že „žalovaná si svoju povinnosť ako poisťovateľ podľa § 11 ods. 6 zákona o PZP splnila, nebola preto povinná uhradiť žalobcovi ako poškodenému úroky z omeškania. Do omeškania by sa dostala s plnením náhrady škody až vtedy, ak by po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody neuhradila v lehote určenej súdom priznanú náhradu škody žalobcovi podľa § 11 ods. 7 zákona o PZP.“ Najvyšší súd pri svojom rozhodovaní vychádzal nielen zo spomínaného rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 145/2017 z 22.11.2018, ale aj z rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 212/2017 z 26.02.2019, v ktorého bode 23 konštatoval: „Pre zákon o PZP ako pre špeciálny právny predpis upravujúci určitú oblasť poistenia vo vzťahu k OZ platí, že jeho ustanovenia majú prednosť pred ustanoveniami OZ. Túto prirodzenú právnu zákonitosť zaviedol zákonodarca v ustanovení § 1 ods. 2. Pravidlo, aby zákon stanovil inak, nemožno chápať doslovne požiadavkou, aby bol OZ aplikovaný na všetky prípady, kedy zákon o PZP výslovne jeho aplikáciu nespochybuje. Znamená to, že v prípadoch, keď zákon o PZP určuje rozsah práv a povinností odlišne od OZ, je namieste vylúčené použitie zákonných ustanovení OZ, avšak tam, kde zákon neustanovuje žiadnu odlišnosť od OZ, nie je dôvod neaplikovať OZ. K rovnakým záverom dospela aj právna teória (porovnaj Petruľák M.; Šulíková M.: Poistné zmluvy, I. vydanie, Praha, C. H. Beck, 2012, s. 265, 375).“ Nad rámec uvedeného ústavný súd dal do pozornosti sťažovateľa, že jeho argumentácia o svojoľnosti a zjavnom neodôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu vo vzťahu k § 11 ods. 6 a 8 zákona o PZP v nadväznosti na § 517 ods. 2 OZ nie je spôsobilá spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov

napadnutého rozsudku krajského súdu, preto pokiaľ by aj sťažovateľ uvedený právny prostriedok, ktorý mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd, vyčerpал, ústavný súd by jeho ústavnú sťažnosť odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

47. Vzhľadom na uvedené závery súd žalobu v časti požadovaného úroku z omeškania vo výške 5 % p.a. z istiny od 10.05.2018 do zaplatenia, zamietol.

48. Lehotu na plnenie (do troch dní od právoplatnosti rozsudku) uvedenú v prvom výroku enunuciátu rozsudku súd určil v súlade s ustanovením § 232 ods. 3 veta prvá CSP, podľa ktorého, lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku.

49. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

50. Podľa § 262 ods. 1, 2 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

51. O trovách konania súd rozhodol vo výroku III. tohto rozsudku podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %. V tomto smere je treba uviesť, že súd vychádza len zo žalovanej pohľadávky, v ktorej mal žalobca plný úspech v celom rozsahu uplatnenej istiny (pozri rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave zo dňa 01. 07. 2020, sp. zn. 3 Cob 210/2019 a rozhodnutie zo dňa 18. 06. 2020, sp. zn. 1 Cob 76/2019).

Poučenie:

Proti rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozsudku na súde, proti ktorého rozsudku smeruje. Odvolanie bude predložené na rozhodnutie Krajskému súdu v Bratislave. Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné. V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len dôvodmi uvedenými v § 365 CSP.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Exekúciu možno vykonať na návrh toho, kto je oprávnený požadovať splnenie nároku z exekučného titulu preto, že dobrovoľne nespĺnil to, čo mu exekučný titul ukladá. Z dôvodov podľa osobitného predpisu môže návrh podať aj Justičná pokladnica (§ 48 ods. 2 zák. č. 233/1995 Z.z.-Exekučný poriadok).